

danne Forhold, som at almindeligt Tyveri paakendes af almindelige Domstole, Skildvagtstyverier (§§ 169—171), Kasernetyverier (§ 172) og Tyverier af Krigsmagts Sager (§ 190) derimod af Krigsret; almindelig Vold paakendes af almindelige Domstole, Vold i militært Overordnings- eller Underordningsforhold (§ 116, § 131 med flere) af Krigsret, almindelige Ærefornærmelser paakendes af borgerlige Domstole; Ærefornærmelse i militært Over- eller Underordningsforhold (§ 120, § 133 med flere) af Krigsret. Disse Delinger ere imidlertid ikke unaturlige, og da man har den positive Opregning af den ene Række af Forseelser i Straffelov for Krigsmagten, ville de praktisk være let at gennemføre.

Antallet af de Forseelser, som efter en saadan midlertidig Reform ville overgaa fra Krigsret til borgerlig Ret, vil ikke være stort; men Loven vil alligevel have sin Betydning. Thi for det første rammer den Tilfælde af den Art som det, der fremkaldte en offentlig Bevidsthed om, at her var noget at rette, og for det andet fastslaaer den som Princip, at Straffesager, som ikke angaa militære Tjenesteforseelser, skulle paakendes af borgerlige Domstole og efter borgerlig Lovgivning (§ 1).

Den Revision, som bør komme af hele vor militære Straffe- og Rettergangslovgivning, vil ikke kunne undgaa at have en fyldestgørende Udførelse af dette Princip til Maal.

Der er kun 2 Tilfælde, som bør være Undtagelsestilfælde fra den opstillede Regel om, hvad der skal overgaa til borgerlige Domstole. Det ene er Krig, det andet er det, at Manden, som Sagen paagælder, er ombord paa et Orlogsskib paa Togt.

I disse Tilfælde vil Flaaden eller Hæren dog ikke være tjent med en absolut Forpligtelse til at behandle Manden ved Krigsret. Det kan være, at man er allerbedst tjent med — naar det overhovedet kan gøres, altsaa navnlig naar Skibet er i dansk Havn eller Hærafdelingen paa dansk Grund —

at komme af med Manden til Forfølgning i borgerlige Former. I saadanne Tilfælde kan det uden Betænkelighed overlades Jurisdiktionschefen (Skibschefen eller Afdelingschefen) at overgive Manden til de borgerlige Retshaandhævere.

Derom findes Bestemmelse i Lovforslagets § 2.

Foruden denne Begrænsning af den militære Retsplejes Omraade og nogle Kompetencebestemmelser (§ 3) indeholder Lovforslaget Bestemmelse om, at der fra Overkrigsret skal kunne ske Anke til Højesteret (§ 4).

Det er muligt, at man ved den almindelige Revision af vor militære Retspleje vil afskaffe Overkrigsretten og lade Anke ske umiddelbart fra Krigsret til Højesteret; men i Øjeblikket — og saa længe man paa det meste af det borgerlige Omraade har 3 Instanser — synes det naturligt at lade den militære Domsbygning staa og kun tilsætte Højesteret som øverste Instans.

Da Adgangen til Paaanke for Overkrigsret allerede er ret snæver, synes der ikke at være Grund til at sætte nye Grænser for Anke til Højesteret. Det vil dog kun blive et ringe Antal Sager, som kommer ind for denne øverste Domstol. Men det vil formentlig være af Betydning for den militære Retsudvikling, at Rigets Højesteret bliver i sidste Instansretsbestemmende for alle Retssager, ogsaa de militære.

Da Ministeriet har anset det for rigtigt at fremkomme med dette Forslag saa snart som muligt, har en meget omfattende Straffestatistik ikke kunnet tilvejebringes; men der har dog for Hærens Vedkommende allerede kunnet udarbejdes nogen Statistik, som her nedenfor meddeles, og den vil findes rubriceret saaledes, at den giver Oplysning af nogen Betydning om Forhold, som under Forhandlinger i Folketinget ere ønskede statistisk belyste.